

Идентитетот на буквата Д

Со крупни чекори се преселувам во сопствениот идентитет. Ги сошивам спомените. Во износени, парталави мисли. Со ветви алишта и рапава кожа на рацете. Со пожелтени корици на книги што оддамна никој не ги чита. И фотографии грубо залелени на тапетите на ѕидот во мојата соба. Пребледени чекори од пречести заминувања. Зборови полни со задоцнети значења. И како да си спокнен кога некој флертува со твојата интимност? Премногу е недоволно ...

Живот со ограничена употреба

Луѓето го заградуваат просторот околу себе, ѕидаат ѕидови и огради, измислуваат граници, а животот има ограничена употреба.

Има денови кога старите часовници ги отчукуваат нашите животи закачени на ѕидовите над нашите глави.

Има денови кога болката се претвора во тага, а тагата во осаменост. Кога ќе се испразнат зборовите, останува молкот.

Има денови кога на прашината во библиотеките, стојат старите ракописи. Низ зборовите на тие редови, никогаш нема точки.

Има денови кога бучавата во нашите души е погласна од тишината на денот. Џагорот од толлата е часовник што отчукува со ограничена употреба на батеријата.

Има осамени очи што бараат засолниште и сонливи лица што постојано спијат во нокни возови.

Сите нус појави се случуваат во дел од милисекундите.

Има денови кога сме сами и нашиот дом е далеку. Тие денови се денови со ограничена употреба.

Die Identität des Buchstaben D

Mit großen Schritten siedle ich in die eigene Identität um. Ich Nähe die Erinnerungen zusammen. In abgetragenen, zerlumpten Gedanken. Mit zerschlossenen Kleidern und rauer Haut an den Händen. Mit vergilbten Einbänden von Büchern, die längst keiner mehr liest. Und Fotografien, achtlos geklebt an die Tapeten meiner Zimmerwände. Schritten, verblichen vom zu häufigen Fortgehen. Worten voller verspäteter Bedeutungen. Und wie sollst du ruhig bleiben, wenn jemand mit deiner Intimität flirtet? Zu viel ist nicht genug ...

<i>(Aus: Fußnoten nach der Erinnerung, PNB, Skopje 2014)</i>

The identity of the letter D

I take long strides to move into my own identity. I sew the memories. In worn out, shaggy thoughts. With rugged clothes and a rough skin on the hands. With yellowing covers of books nobody has read for ages. And photographs crudely stuck on the wallpaper in my room. Faded strides from frequent departures. Words filled with belated meanings. So how can you remain calm when somebody flirts with your intimacy? Too much is not enough ...

<i>(Aus: Fußnoten nach der Erinnerung, PNB, Skopje 2014)</i>

Денес

Денес бев сосема сама смалена бестелесна некомпромисна беспричинска немотивирано себична

денес бев самостоен надуван балон недоволно искористен за да ја допрам тишината на денот со врвот на прстите

денес сите ме оставија врз минијатурните фусноти во просторот што никого не го потсетува на денес

денес ја искористија мојата нечувствителност кон себеси ја згазија мојата наклонетост и ме фрлија во осаменост

денес ме соголија во самотијата на празниот ден ја покорија мојата пожртвуваност и ме претворија во солза

денес низ тишината на моите спомени собирам насмевки од случајните минувачи

од денес сакам да го знаат моето вистинско име а не да ме нарекуваат онака како што би сакал <i>ти</i> ...

Неочекувани доаѓања

Неочекуваните доаѓања ја исполнуваат празнината. Нокта ги проголтува сомнежите.

Градот се претвора во бесмислена точка што кружи во бесконечноста.

Фрлањето непотребни работи е правеење место за оние, потребните.

Фотоалбумот не го полнине со слики, туку со сеќавања.

Секојпат кога тргнувам на пат со себе земам неколку парчиња облека и спомени.

Ги забораваме чекорите на оние кои заминуваат од нашите животи.

Можеби зајдисонцата се поискрени, бидејќи тоа се нашите конечни заминувања, нашите пристигнувања на друго место.

Unexpected arrivals

The unexpected arrivals fill the void. The night swallows the doubt.

The city turns into a meaningless dot circling in the infinity.

Throwing away useless junk is making room for the ones, those we need.

We don't fill the photoalbum with pictures, but with memories.

Every time I set out on a journey I carry with me a few pieces of clothes and memories.

We forget the steps of the ones who depart from our lives.

Perhaps the sunsets are more honest, because they are our final departures, our arrivals at another place.

Живот со ограничена употреба

Луѓето го заградуваат просторот околу себе, ѕидаат ѕидови и огради, измислуваат граници, а животот има ограничена употреба.

Има денови кога старите часовници ги отчукуваат нашите животи закачени на ѕидовите над нашите глави.

Има денови кога болката се претвора во тага, а тагата во осаменост. Кога ќе се испразнат зборовите, останува молкот.

Има денови кога на прашината во библиотеките, стојат старите ракописи. Низ зборовите на тие редови, никогаш нема точки.

Има денови кога бучавата во нашите души е погласна од тишината на денот. Џагорот од толлата е часовник што отчукува со ограничена употреба на батеријата.

Има осамени очи што бараат засолниште и сонливи лица што постојано спијат во нокни возови.

Сите нус појави се случуваат во дел од милисекундите.

Има денови кога сме сами и нашиот дом е далеку. Тие денови се денови со ограничена употреба.

Leben mit eingeschränktem Gebrauch

Die Menschen verbarrikadieren den Raum um sich herum, errichten Mauern und Zäune, erfinden Grenzen, und das Leben ist von eingeschränktem Gebrauch.

Es gibt Tage, an denen die alten Uhren unseren Leben den Lauf schlagen an den Wänden hängend über unseren Köpfen.

Es gibt Tage an denen der Schmerz zur Trauer wird und die Trauer zur Einsamkeit. Leeren sich die Worte, bleibt das Schweigen.

Es gibt Tage an denen im Staub der Bibliotheken alte Handschriften liegen. Zwischen den Worten dieser Zeilen gibt es niemals einen Punkt.

Es gibt Tage an denen der Aufruhr in unseren Seelen lauter ist als die Stille des Tages. Der Lärm der Menschenmenge ist eine Uhr die tickt mit dem eingeschränkten Gebrauch der Batterie.

Alle Nebeneffekte ereignen sich in Bruchteilen von Millisekunden.

Es gibt Tage, an denen wir allein sind und unser Zuhause weit entfernt. Diese Tage sind Tage von eingeschränktem Gebrauch.

<i>(Aus: Fußnoten nach der Erinnerung, PNB, Skopje 2014)</i>

The identity of the letter D

I take long strides to move into my own identity. I sew the memories. In worn out, shaggy thoughts. With rugged clothes and a rough skin on the hands. With yellowing covers of books nobody has read for ages. And photographs crudely stuck on the wallpaper in my room. Faded strides from frequent departures. Words filled with belated meanings. So how can you remain calm when somebody flirts with your intimacy? Too much is not enough ...

<i>(Aus: Fußnoten nach der Erinnerung, PNB, Skopje 2014)</i>

Manchmal...

Manchmal grüble ich über all unsere unbeholfenen Meinungsverschiedenheiten im Raum der Worte, bei den Abschieden von jenen, die uns etwas bedeuten ...

Manchmal denke ich, gemeinsam sind uns nur die Makel unserer Vergangenheit, die wir haben stromern lassen wie die Silhouette eines tauben Vagabunden in den leeren Straßen ...

Manchmal sehe ich, dass ich vergebens in den Spiegel starre ... Schon längst gibt es mich nicht mehr ...

Manchmal will ich nicht auf die Nacht warten, denn die Einsamkeit stiehlt Stückchen aus meinem Leben ...

Manchmal kann ich dir deine Abwesenheit von allen bisherigen Fortgängen verzeihen, wenn sich bloß morgen nicht dasselbe wiederholt ...

Manchmal, kurz, mag ich die Erinnerungen, die in mir andauern, auch wenn sie Abwesenheit sind ...

Manchmal kann ich nicht aufhören jeden wirklichen Augenblick zu lieben, weil er wie ein Bumerang zurückkehrt ...

<i>(Aus: Ich bin irgendwo andernorts, Magor, Skopje 2011)</i>

Понекогаш...

Понекогаш размислувам за сите наши несмасни несогласувања во просторот на зборовите, при разделбите со оние што нй значат ...

Понекогаш мислам дека заеднички нй се само недостатоците на нашето минато, што сме го оставиле да талка како силуета на глув скитник по празни улици...

Понекогаш гледам дека напразно се сверам во огледалото... одамна ме нема...

Понекогаш не сакам да ја чекам нокта, бидејќи самотијата краде делчиња од мојот живот...

Понекогаш можам да ти го простам отсуството од сите досегашни заминувања, само ако утре не се повтори истото...

Понекогаш кратко ги сакам сеќавањата што продолжуваат во мене, и кога тие се отсуство...

Понекогаш не можам да престанам да го сакам секој вистински миг, бидејќи тој се враќа како бумеранг...

Today

Today I was all alone shrunk disembodied reasonless uninspiringly unmotivatedly selfish

today I was independent 'lonesome blown baloon not enough used to touch the silence of the day with my fingertips

today everybody left me on the miniature footnotes in the space that doesn't remind anybody of today

today they used my insensitiveness towards myself they trampled my inlination and hurled me into loneliness

today they strepped me in the loneliness of the empty day they conquered my self-sacrifice and turned me into a tear

today through the silence of my memories I collect smiles from random passers-by

starting today I want them to know my real name and not to call me the way <i>you'd</i> want to...

Уморни сме

Уморни сме од лажните погледи празните флаши од испинени пива лажните зборови неискреноста преполните ресторани

уморни сме од градовите во кои улиците никогаш не завршуваат иако се многу тесни

уморни сме од сиромаштијата стварноста иднината индиферентноста

уморни сме од празнината

Wir sind müde

Wir sind müde der verlogenen Blicke der leergetrunkenen Bierflaschen der verlogenen Worte der Unehrllichkeit der überfüllten Restaurants

wir sind müde der Städte in denen die Straßen nie enden obwohl sie so eng sind

wir sind müde der Armut der Wirklichkeit der Zukunft der Gleichgültigkeit

wir sind müde der Leere

<i>(Aus: Fußnoten nach der Erinnerung, PNB, Skopje 2014)</i>

We're tired

We're tired of the false looks the emptied beer bottles the false words the dishonesty the full-packed restaurants

we're tired of the cities of the streets that never end despite being too narrow

we're tired of the poverty the reality the future the indifference

we're tired of the emptiness

Leben mit eingeschränktem Gebrauch

Die Menschen verbarrikadieren den Raum um sich herum, errichten Mauern und Zäune, erfinden Grenzen, und das Leben ist von eingeschränktem Gebrauch.

Es gibt Tage, an denen die alten Uhren unseren Leben den Lauf schlagen an den Wänden hängend über unseren Köpfen.

Es gibt Tage an denen der Schmerz zur Trauer wird und die Trauer zur Einsamkeit. Leeren sich die Worte, bleibt das Schweigen.

Es gibt Tage an denen im Staub der Bibliotheken alte Handschriften liegen. Zwischen den Worten dieser Zeilen gibt es niemals einen Punkt.

Es gibt Tage an denen der Aufruhr in unseren Seelen lauter ist als die Stille des Tages. Der Lärm der Menschenmenge ist eine Uhr die tickt mit dem eingeschränkten Gebrauch der Batterie.

Alle Nebeneffekte ereignen sich in Bruchteilen von Millisekunden.

Es gibt Tage, an denen wir allein sind und unser Zuhause weit entfernt. Diese Tage sind Tage von eingeschränktem Gebrauch.

(Aus: Fußnoten nach der Erinnerung, PNB, Skopje 2014)

Limited Use Life

People wall up the space around themselves, they build walls and fences, they come up with boundaries, and life is of limited use.

There are days when the old clocks strike our lives hung on the walls above our heads.

There are days when the pain turns into sorrow, and the sorrow turns into loneliness. When the words are emptied, the silence remains.

There are days when the old manuscripts lie in the dust in the libraries. There are no full stops among the words of those lines.

There are days when the noise in our souls is louder than the silence of the day. The crowds noise is a clock that ticks with a limited use battery.

There are lonely eyes looking for a shelter and sleepy faces always sleeping in night trains.

All the side effects happen in a split-second.

There are days when we're alone and our home is distant. Those are the limited use days.